

— Дърта вещица! — възне-
годува Царка. Не му каза, че
рибата отива дето има мърша
за да разбере той, че ако лю-
бовта е риба — той е мърша.

И идеше ѝ при тоя споменъ
да каже още по-горчиви думи
за лакома майка.

— И то било майка! . . . Хай-
де тя, гледала да се отърве
отъ мене. Ами той: не виж-
даше ли, че азъ плача, неща
го. . . И цѣлъ животъ ме мжчи.

— А сега онѣзи, пази Боже,
сждии, ме осждиха, че съмъ
го отровила! Не веднажъ —
деветъ пѣти бихъ го убила!

Тя скръцна съ зѣби отъ
злоба къмъ майка си, къмъ
мжжа си, къмъ прокуроръ и
сждии — къмъ цѣлия свѣтъ.

— Само единъ ме разбра —
моя защитникъ, а никой не го
послуша!